

Još ostaju druga prava čovjeka: egalite i surete[U].

Egalité u svom nepolitičkom značenju nije ništa drugo već jednakost gore opisane liberte, naime: Konstitucija iz 1795. određuje pojam ove jednakosti saglasno njenom značenju u ovom smislu:

Sigurnost je najviši socijalni pojam građanskog društva, pojam policije, da čitavo društvo postoji samo zato da svakom svom članu garantira održanje njegove ličnosti, njegovih prava i njegova vlasništva. U tom smislu Hegel naziva građansko društvo "državom nužde i razuma".

Pojmom sigurnosti građansko društvo se ne uzdiže iznad svog egoizma. Sigurnost je, naprotiv, osiguranje njegova egoizma.

Dakle, nijedno od takozvanih čovjekovih prava ne prevazilazi egoistična čovjeka, čovjeka kao člana građanskog društva, naime kao individuum koji je izoliran od zajednice, povučen u sebe, u svoj privatni interes i privatnu samovolju. Daleko od toga da je čovjek bio u njima shvaćen kao rodno biće; naprotiv, sam rodni život, društvo, pojavljuje se kao vanjski okvir individuum, kao ograničenje njihove prvobitne samostalnosti. Jedina veza koja ih ujedinjuje jeste prirodna nužnost, potreba i privatni interes, čuvanje njihova vlasništva i njihove egoistične ličnosti.

Zagonetno je već to što jedan narod koji se upravo počinje oslobađati i obarati sve barijere između različitih članova naroda, koji počinje osnivati političku zajednicu, što takav narod svečano proklamira prava egoistična čovjeka, izdvojena od svojih bližnjih i zajednice (Déclaration de 1791), štoviše, tu proklamaciju ponavlja u trenutku kada samo najherojskije samoodricanje može spasti naciju i koje se stoga imperativno zahtijeva u trenutku kad žrtvovanje svih interesa građanskog društva mora biti postavljeno za dnevni red i kad egoizam mora da bude kažnjen kao zločin (Déclaration des droits de l'homme etc. de 1793). Ovačinjenica postaje još zagonetnija kad vidimo da su politički emancipatori degradirali državno-građanski život, političku zajednicu, čak do običnog sredstva za očuvanje ovih takozvanih čovjekovih prava, dakle, da je citoyen proglašen slugom egoističnog homme-a, da je sfera u kojoj se on ponaša kao društveno biće degradirana ispod sfere u kojoj se on ponaša kao djelomično biće, napokon, da se ne smatra pravim i istinskim čovjekom čovjek kao citoyen, nego čovjek kao bourgeois.